

Z MÉG NEM MESE

Barni egy igazi négyéves kolozsvári kislfiú. Pont olyan igazi, mint Ti.

Az igazi neve Barnabás. De most még kicsi, sehogy sem illene rá a Barnabás név. Majd ha megnő, bajusza lesz, netalán szakálla is, lesz felesége és gyerekei, és autót fog vezetni (de inkább mozdonyt), akkor majd Barnabásnak fogják nevezni. Egyelőre azonban óvodába jár, és nagycsoportos. Igaz, ő a legkisebb nagycsoportos az egész óvodában.

Ő az én fiam. Amikor az első mesét írtam, még nem volt hároméves. Mire ez a könyv megjelenik, már betölti az ötöt is. Mire elolvassátok, az is lehet, hogy Barni már iskolába fog járni.

A legtöbb mesét akkor írtam, amikor Barnival történt valami érdekes. Így majdnem minden mesének van egy kis igazság-magva. Aztán, ha jó napom volt, és Mesetündér meglátogatott, ez a mag szárba szökken, kivirágzott, és termett egy Barni-mesét.

...Meglátogatott a Mesetündér...

Barni is szereti a Barni-meséket. Egyszer, mikor óvodába indult, az ajtóban hátrafordult, és nagyon komolyan megszólított:

- Apa, amíg hazajövök, írd meg Barni-mesét. Jó?
- Jó - mondtam. És szót is fogadtam.

A legtöbb Barni-mesében olyan dolgok történnek, amilyenek minden bizonnyal veletek is megtörténtek, még ha egy kicsit másképpen is, mint Barnival. Biztos vagyok benne, hogy találkoztatok már cicával és kutyával, hogy próbáltatok már egyedül vásárolni a boltban, hogy tanultatok biciklizni, hogy télen szoktatok szánkózni, és hogy utaztatok vonaton (bár lehet, hogy nem mozdonyon, ahogyan Barni!). Lehet, hogy jártatok már Budapesten, láttatok már metrót, és lehet, hogy voltatok már a tengeren is. Biztos ti is nagyon szeretnétek találkozni az angyallal (Barninak már sikerült!). És találkoztatok a könyvben Barni egészen rendkívüli kalandjaival is: ugyanis ő megismerte a Csodaporszívót, a Nagyravágyó Kisföldalattit, és lett egy saját beszélő autóbusza is, a Barnibusz. Sőt, egyik reggel igazi királyfiként ébredt!

Mivel Barni is, mint a legtöbb gyerek, este lefekvéskor szokott mesét hallgatni, kezdődjön ez a könyv is egy rövid mesével arról, hogyan szokott történni Barniéknál a lefekvés.

MESE KUTYÁVAL ÉS BICIKLIVEL

Barni harmadik születésnapjára kapott egy gyönyörű biciklit. Volt két nagykereke, két kiskereke, egy szélvédője, benzintartálya, szirénája, sőt még egy kék telefonja is. Amúgy az egész bicikli kék volt, és azt írta rajta nagybetűkkel, hogy POLICE. Egy igazi rendőrbicikli volt.

Barni nagyon vigyázott rá. Minden este megtörölgette egy ronggyal, még akkor is, ha tiszta volt. Délben, mikor hazajött az óvodából, mindig elővette, és amíg Anya megfőzte az ebédet, addig fel s alá biciklizett az udvaron. Aztán délután, amikor Apa hazajött, kivitte az utcára, ahol sokkal hosszabban lehetett biciklizni. Ha Apa mogorva volt, akkor csak az első villanypóznáig, de ha Apának jó kedve volt, akkor a sarki üzletig is el lehetett karikázni. Apa csak egyvalamit tiltott meg szigorúan Barninak: azt, hogy beforduljon az utcasarkon, és eltűnjön a szeme elől.

Ezt a szabályt Barni egyetlenegyszer nem tartotta be, de azt is nagyon hamar megbánta. Egy hét telt el azóta, hogy az óvoda megkezdődött, és Barni éppen azt próbálta ki, milyen gyorsan tud menni a biciklivel. De annyira felgyorsult, hogy már nem tudott megállni az üzlet előtt, és a nagy lendülettől be is fordult a mellékutcába. Ott Gizi nénivel találta szembe magát, aki a Nagy Fekete Kutyát sétáltatta. Barni elmotyogott egy „kecsokolom”-ot, és ugyanazzal a lendülettel gyorsan vissza is kanyarodott.

Igen ám, de a Nagy Fekete Kutyának megtetszett a rendőrbicikli. Főleg a két kicsi és a két nagy kerék. Barni után iramodott, és hangosan ugatott a kerekre. Valójában ezt mondta:

– Nagyon szép a biciklid, Barni, csak az nem fér a fejembe, hogy mitől forognak ezek a kerekek. Mindig ezek a kerekek, örökké forognak, és én ezt sehogy sem értem! Nem magyaráznád meg?

De Barni nem tudott kutyául. Annyit látott a szeme sarkából, hogy a lompos Nagy Fekete Kutya ott rohan mögötte, és hangosan ugat. Ezért visszafelé még gyorsabban biciklizett, és úgy ugrott a bicikliről az Apa ölébe, hogy egy cirkuszi artista is megirigyelhette volna.

Ezt az egy esetet leszámítva viszont nagyon szeretett Apával az utcán biciklizni. A szomszéd nénik és bácsik mindig megcsodálták a biciklijét, megdicsérték, hogy milyen ügyes, sőt a hatéves Zoli, aki a zöld kapus, emeletes házban lakott, egyszer el is akarta kérni a biciklit. Barni gyorsított, és inkább nem nézett Zolira, de Apa hangosan rászólt, ezért leszállt, és egy kicsit odaadta Zolinak is, hogy menjen vele. De azért odasúgta:

– Ne sokat!

Egyik délután aztán nagyon meglepődött. Amikor Anya hazahozta az óvodából, biciklije ott várta az előszobában, de micsonda szörnyűség: hiányzott a bicikli kiskereke. Ráadásul mind a kettő! Barni szája legörbült, de Anya nem nagyon kezdte vigasztalni, csak megborzosolta kicsit a haját, és annyit mondott:

– Majd hazajön Apa, és megtanít igaziból biciklizni!

Barni nagyon várta haza Apát. És Apa, mint minden délután, most is kivitte biciklizni.

– Ma megtanulunk úgy biciklizni, mint a nagyok – mondta. – Űlj fel!

De Barni felülni sem tudott már egyedül, mert ez a csonka bicikli folyton el akart dőlni. Apának meg kellett fognia a kormányt, hogy Barni fel tudjon mászni az ülésre.

Az igazi biciklizés nem kezdődött valami jól. Apa fogta Barnit hátulról, tartotta, hogy ne dőljön el oldalra, és így mentek lassan az üzletig, majd vissza a kapuig. A szomszéd nénik mosolyogtak. Zoli pedig elővette a saját biciklijét, ami sokkal nagyobb és öregebb volt, és végig Barni előtt karikázott cikcakkban, mert ő már tudott úgy menni, mint a nagyok.

Barni nagyon szeretett volna úgy biciklizni, mint a nagyok, de a tanulás nem tetszett neki. A második nap még rosszabb volt. Apa néha elengedte egy kicsit Barnit, de ő mindig nagyon megijedt, a bicikli meg dőlni kezdett, hol

jobbra, hol balra. Apa biztatta Barnit, és mondta neki, hogy nagyon ügyes, és ne féljen, mert már egyedül is tud menni. De Barni félt.

Aztán kicsit jobb lett a helyzet, Barni megtanult megint gyorsan menni, úgy-hogy Apának futnia kellett mellette, de az elengedéstől még mindig nagyon félt. Valahányszor azt érezte, hogy Apa nem fogja elég erősen, kiabálni kezdett:

– Fogjad, Apa, fogjad!

Ezt meghallotta Zoli is, ilyenkor ő is biciklire pattant, bevágott Barni elé, és őt utánozva, selypítve kiabálni kezdett:

– Szogjad, Apa, szogjad!

Egy délután aztán Barni nagyon belejött a biciklizésbe, és nagyokat kacagott azon, hogy Apának milyen gyorsan kell futnia mellette. Apa már kapkodott levegő után, és azt mondta, hogy mára elég volt. De Barni még egy kört akart menni, pedig már majdnem teljesen besötétedett. Anya még nem volt otthon, az orvos nénihez ment, és biztosan sokáig ült a váróteremben. Apa, sok könnyörgés után, beleegyezett még egy utolsó körbe. Barni egyre gyorsabban kezdett pedálozni,

Apa pedig loholt mellette. És pontosan akkor, amikor Barni a Gizi néni háza elé ért, kinyílt a kapu, megjelent a Nagy Fekete Kutya, maga után húzta

pórázon Gizi nénit, de megjelent egy barna kutya is, aki egy másik nénit húzott pórázon, és egyből hatalmas ugatás kerekedett. Apa egy nagyot kiáltott, aztán egy puffanás hallatszott, a nénik meg sikoltottak. Barninak pedig nagyon gyorsan kezdett dobogni a szíve, hallotta a nagy kutyaugatást, de nem mert sem oldalra, sem hátra nézni.

Ebben a pillanatban látta meg Anyát, aki éppen befordult a sarkon. Barni még gyorsabban kezdett pedálozni Anya felé, de annyira gyorsan, hogy még a friss vekniket szállító kenyeres autót is megelőzte. Már nem hallotta sem Apát, sem a kutyaugatást, csak Anyát látta, aki mosolyogva jött feléje. Már olyan gyorsan ment, hogy szél kerekedett, és csak résre tudta nyitni a szemét, de azon a kis résen keresztül is csak Anyát látta. Aztán Anyának gyorsan félre kellett ugrania, mert Barni a lendülettől nem tudott rögtön megállni. Amikor lefékezett és megfordult, akkor látta, hogy Apa nincs sehol, pontosabban most tápázkodik fel Gizi néni háza előtt, és a pórázok közül próbál kibogozódni. A kutya ott ugatnak, a nénik meg sopánkodnak, fogják a fejüket. Anya ekkor ölle kapta, és összevissza puszilta Barnit:

– Barnikám, hát te ilyen ügyesen tudsz egyedül biciklizni? – kérdezte.

Aztán Apához mentek, aki nem ütötte meg magát nagyon, csak egy horzsolás lett a lábán. Apa is megdicsérte Barnit:

– Látod, milyen ügyes vagy! Holnap már kutyák nélkül is menni fog.

Aznap este Anya nagyon finom vacsorát készített Barninak és Apának.

Így tanult meg Barni egyedül biciklizni.

Barni gyakran játszott üzletest. Ez azt jelentette, hogy összeszedte majdnem minden játékát, meg az Anya tolltartóját és vonalzóját, Apa szótárait, és mindent kirakott a kanapéra. Utána szólt Anyának és Apának, hogy jöjjenek vásárolni. Barni volt az üzletes bácsi, mindent jó szívvvel adott, és általában minden öt lejbe került. Egy ceruza is öt lej volt, meg egy szótár is. Ha az ember, mondjuk, három szótárt vásárolt egyszerre, akkor hat lej kellett fizetnie. Barni boltjában bármennyit is vásároltál, hat lejnél többet nem kellett fizetned. Hogy miért? Egyszerű: mert Barni csak hatig tudott számolni.

Barni mindenkinek kedvesen köszönt, mindenkit kiszolgált és hívott, hogy máskor is látogasson el az üzletébe.

De Barni a világeért sem ment volna vásárolni egyedül a sarki üzletbe. Egyszer, nyár elején Anya elküldte tejért. Adott neki pénzt, felírta egy papírra románul, hogy tej, mert Barni románul csak köszönni tudott, és azt se nagyon szeretett, az elárusító néni pedig román volt. Anya búcsúzóul a lelkére kötötte, hogy hangosan köszönjön, amikor belép az üzletbe, majd a kapuból figyelte, hogyan bandukol Barni az üzlet felé. Az üzletben viszont nem úgy történtek a dolgok, ahogy Barni elképzelte. Először is sok bácsi és néni volt ott, hangosan

beszélgettek és lökdösődtek. Barni motyogott egy „szörumüná”-t*, de Lukrécia néni nem hallotta. Akkor Barni megismételte egy kicsit hangosabban, de Lukrécia néni se nem hallotta, se nem látta a sor végén álló Barnit. Ekkor nagyon elszégyellte magát, odafurakodott a pulthoz, gyorsan letette a papírt és a pénzt, amit Anya adott, és iszkolt kifelé az üzletből. Anya csak annyit látott a kapuból, hogy Barni szalad hazafelé tej nélkül, utána pedig Lukrécia néni egy zacskó tejjel.

Szóval az első vásárlás nem sikerült túl jól. Ezután hosszú ideig Barni nem akart az üzletbe menni, még Anyával meg Apával sem.

Aztán egyik nap Apa vitte óvodába, mert Anya beteg volt. Az oviban azt játszották az óvó nénivel, hogy egy kis arany színű csillagot adtak körbe, miközben szólt a zene. Amikor a zene elhallgatott, az, akinek éppen a kezében volt a csillag, elmesélte egy jócselekedetét. Barni sokat gondolkozott, de egyetlen jócselekedet sem jutott eszébe. Akkor azt mondta az óvó néni, hogy olyan jócselekedetet is el

* Kezicsókolom románul.

lehet mondani, amit csak ezután fogunk megenni. De Barninak most sem jutott eszébe semmi, úgyhogy a zene elindult, és Barni továbbadta a csillagot.

Barni aznap hazafelé is végig azon gondolkozott, hogy milyen jócselekedete-t tett eddig. Biztosan cselekedett már jókat, hiszen Anya és Apa gyakran meg-dicsérték, de most semmi sem jutott eszébe.

Amikor hazaért, Anya még mindig betegen feküdt az ágyban. Apának pe-dig vissza kellett mennie dolgozni. Óvatosan kinyitotta a hűtőszekrényt, és lát-ta, hogy üres a tejes doboz, kinyitotta a kenyértartót, látta, hogy nincs benne kenyér.

– Anya, én kimegyek vásárolni tejet és kenyeret – mondta.

Anya megsimogatta Barnit.

– Hagyjad, kisfiam, később majd felkelek, és kimegyek én.

– De most nem fogok elszaladni, Anya.

– Kedves vagy Barni, de hagyd csak – mondta Anya, aztán befordult és el-aludt.

Barni kicsit elszomorodott, de később remek ötlete támadt. Felmászott a fotelre, így elérte a szekrény lenyíló ajtaját, onnan pedig kivette a kis lila do-bozt, amiben Anya a konyhapénzt tartotta. Felvette a kék kabátját, Apa bevá-sárló szatyrát, s megnézte, hogy nyitva van-e az ajtó. Szerencsére Apa nyitva felejtette, így ki tudott menni az udvarra. A kapu reteszét egyedül is el tudta tolni. Kilépett az utcára, és elbizonytalanodott. Apa és Anya szigorúan meg-tiltották neki, hogy egyedül kimenjen az utcára. De ő nagyon szeretett volna valami jócselekedetet végrehajtani. Az üzlet pe-dig nem volt messze, csak a második ház-ban. Meglátta Gizi nénit, aki a kapuban állt, Barni és az üzlet között, és mivel a Nagy Fekete Kutyanak nyoma sem volt, felbá-torodott, és gyors léptekkel az üzlet felé indult.

– Hát te egyedül mész vásárolni? Nagy fiú lettél, Barnika! – mondta Gizi néni

– Anya beteg – válaszolt suttogva Barni, mintha attól félne, hogy felébresz-ti Anyát.

Belépett az üzletbe, ahol most is sokan voltak, de Lukrécia néni egyből észrevette

... ez a kis lila doboz ...

Barnit, és nagyon meglepődött, hogy egyedül jön, a sapkája megfordítva van a fején, a kabátja félre van gombolva, a cipőjéből lóg a fűző (mert Barni még nem tudta megkötöni a cipőjét), a markában pedig egy csomó pénz van.

Barni hangosan köszönt, Lukrécia néni pedig intett neki, hogy menjen előre. Igen ám, de most nem volt papír Anyától, úgyhogy el kellett valahogy magyarázni Lukrécia néninek, hogy mit is akar vásárolni. A néni kérdezett románul mindenfélét Barnitól, de Barni nem értette. Úgyhogy magyarul annyit mondott: „kenyér”, Lukrécia néninek pedig felcsillant a szeme, és egy szép meleg kenyeret tett Barni szatyrába. Utána Barni a hűtőládához szaladt, és megmutatta a zacskós tejet. Lukrécia néni ezt is megértette. Aztán a Barni kezéből kiválogatta a megfelelő pénzt, megsimogatta a fejét, kezébe nyomott egy kicsi csokit, és megdicsérte, persze románul. Barni nem értette, de biztos volt benne, hogy jót cselekedett, mert a néni mosolygott, és a bá-

csik az üzletben bólogattak.

Otthon a kenyeret és a tejet kivette a szatyorból, és Anya ágya szélére tette. Kis gondolkodás után fogta a csokit, és azt is oda tette. Úgyhogy Anya a friss kenyér csiklandozó illatára ébredt.

Annyira megörült Anya, hogy úgy kezdett csillogni a szeme, mint amikor sírni szokott. Megölelte Barnit, és nagyon megdicsérte, de megkérte szépen, hogy többet ne menjen ki egyedül az utcára, még az üzletig sem. De Barni az Anya szemén még sokáig látta, hogy nagyon örül, és Barni aznap este úgy aludt el, hogy biztosan tudta, van egy jócselekedete.

Azt már csak nektek mondom, hogy néhány hónap múlva Barni nem emlékezett erre. Ismét csillagost játszottak az óvodában, és Barninak megint nem jutott eszébe semmi jócselekedet. De ez egy picit sem volt baj. Az Angyal mindent látott, és felírta ezt is arany színű betűkkel egy hosszú listára, amin Barni minden jócselekedete rajta volt, azok is, amikre még Apa meg Anya sem emlékeztek.

